

Música i natura, una sintonia insuperable

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 25 de maig de 2024

Pels que no sou del territori i no coneixeu Marata dir-vos que aquest és un poblet del Vallès Oriental que forma part del municipi de les Franqueses del Vallès on, des de l'any 1973, hi ressonen uns famosos concerts que van començar per iniciativa de l'aleshores rector de la Parròquia de Santa Coloma de Marata, Mn. Josep Cardús que, per a endegar-los, va recavar l'assessorament de dos músics de la rodalia, l'organista Josep Maria Arrizabalaga i el flautista Claudi Arimany. De seguida el poble de Marata es va implicar en la iniciativa i es va constituir l'Associació Concerts de Marata que va presidir Josep Maria Farnés i de la que actualment presideix Josep Lloreda Espinasa. Durant aquests cinquanta-un anys hi han actuat músics de rellevància internacional entre els quals no ha deixat de ser-hi Claudi Arimany que, a més, és part indestriable d'aquests concerts.

Aquest maig he gaudit del plaer d'assistir al Concert núm. 252 de Marata que portava per títol *Les quatre estacions d'Antonio Vivaldi*, que n'ha estat la darrera peça. Abans s'han interpretat el *Concert en sol menor per a dues flautes, orquestra de cordes i baix continu* de Johann Joachim Quantz i el *Concert de Brandenburg núm. 4 en sol major per a violí, dues flautes, orquestra i baix continu* de Johann Sebastian Bach. Concert deliciós des del principi fins al final i amb una interpretació amb grau d'excel·lència. La primera peça esmentada l'ha interpretada un quintet de corda format per tres violins, un violoncel i un contrabaix amb dos

flautistes, Claudi Arimany i Eduard Sánchez. A la segona peça, el *Concert de Brandenburg núm. 4*, ja hi ha entrat el violinista Emmanuel Salvador com a solista. Salvador és un dels millors violinistes portuguesos de la seva generació que ha actuat com a solista, músic de cambra i director d'orquestra per tot el món. Actualment resideix a Polònia. Per a mi, que estava a un metre de distància d'ell, la seva actuació ha estat corprenedora.

Quan el concert ha arribat a *Les quatre estacions* de Vivaldi he entès el perquè del títol del concert. La peça, com el seu nom indica, consta de quatre moviments que representen les quatre estacions de l'any: primavera, estiu, tardor i hivern. Mireu que he escoltat de vegades aquesta peça musical, però mai l'havia aprofundit i entès com avui. I tot gràcies al nostre gran músic Claudi Arimany. Abans que l'orquestrina entrés de ple en cada moviment corresponent a cada estació, Arimany feia un resum del seu significat i, per il·lustrar-lo, deixava interpretar als músics uns esquetxos d'uns segons de duració que remarcaven les notes més significatives del que escoltaríem. Per posar uns exemples: els sons que corresponien al piular dels ocells, al moviment de l'herba en un prat, al cruixir d'uns passos damunt la neu o a la intensa remor del vent Siroco (equivalent al nostre Xaloc). Llavors, quan escoltaves el moviment sencer identificaves què significava cada passatge musical. Una lliçó d'un mestre amb grans dots pedagògics.

Tot això amb la perfecta acústica d'una petita i preciosa església romànica amb les parets nues; només la pedra i les finestres romàniques de l'absis amb alabastre lluminós i acolorit. A l'església, plena a vessar, no hi cabia ni una agulla. Tots

gaudint d'una música fabulosament deliciosa que ens emplenava els sentits i ens duia a la creativitat inabastable de Vivaldi, Bach o Quantz. Me la recorda la música que ara, tot escrivint, m'envolta d'un concert per a violí de Brahms. La música, a més de delectar, inspira i guareix. Ho fa quan és enllaunada, però en directe s'hi afegeix, endemés de la qualitat, el moviment de les mans, els caps i els cossos dels músics que la senten com la sentien avui els que ens regalaven la seva habilitat i sensibilitat.

Ah!, i no tot s'acabava quan sorties defora. Des de la també petita esplanada empedrada davant de l'església, podies contemplar la bellesa múltiple que oferia un migdia de primavera lluminós amb el cel blau pinzellat de núvols que tan sols la natura pot oferir, uns camps de blat que ja comencen a trencar el verd, uns suaus turons al fons i darrere dels quals hi ha Llerona. Unes poques cases de pagès esquitxen un paisatge digne de la música que acabàvem d'escoltar. Música i natura, una sintonia insuperable.